UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Bartolvs In Primam Digesti Novi

Bartolus

Lvgdvni, M.D.LXVII.

Quando appellandum sit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-96158

Visual Library

Quando appellandum ſit. Tit.iiij.

LEX I.

SI quidem. Pōt appellari, cū Prin
cipi reſcribitur, ⁊ ſm eiꝰ
reſcriptum ſententiatur. h.d. ⁊ pp. ſ. de appel.
l.j. Sol. vt ibi plene dixi.

§. Si quis tutor. Si onꝰ eſt mu
nus publicū
authoritate ſed vtilitate priuatum dꝫ excuſari, non autem ap
pellari: ſi vero publicum vtroqꝫ modo, dꝫ appellari. h.d. Et pt
a eſſe rō,[a] qꝛ qn̄ eſt munus publicum authoritate ⁊ vtilitate, ver
titur maius periculū: ⁊ ideo vt citius lis finiatur, ſtatim voluit
lex ꝙ appellaretur. vt C. vt intra certū tpˢ qō crimi. termine.
l.j. ⁊ ij. Opp. de l. cum in vna. §. tutor. ſ. de appel. Solu. illam
intellige ſm iſtam. Opp. dr̄ hic, quod dꝫ appellari, qn̄ eſt munꝰ
publicum authoritate ⁊ vtilitate. Contra de l. ſi cōſtat. ſ. de ap
pel. Sol. Intellige, qn̄ nominatio vꝫ, vt hic: ſecus ſi non vꝫ, vt d.
l. ſi conſtat. ⁊ l. ſi ad ſcribatum. C. de appel. Quero, intra quā
tū tpˢ dꝫ appellari: Et dn̄t quidam, qō intra duos menſes: qō
non eſt verum, imo intra biduum. vel triduum vt ſtatim videbi
tis. j. ea. d. l. §. quod in ſententijs. Quero, quid ſi aliquis vo
cetur ad aliquod officium ab aliquo collegio: Rn̄deo, aut ille vo
catus, non erat de collegio, ⁊ non hꝫ neceſſe appellare, nec ſe ex
cuſare: qꝛ ei imperari non pōt. C. qui pro ſua iuriſdictione. l.j.
Aut erat de collegio, ⁊ tunc aut erat collegium eccleſiaſticū: ⁊
tunc illud vr̄ officium publicū authoritate, ⁊ vtilitate. l.j. §. pu
blicum. ſ. de iuſti. ⁊ iure. ideo dꝫ appellari. vt hic, ⁊ ex̄ de his q̄
fiunt a maiore parte capituli, c.j. ⁊ ibi per Inn. Aut erat colle
gium ſeculare, ⁊ tunc idem quod in tutorib. arg. ſ. de pact. l. tu
toris. ⁊ l. item magiſtri. ⁊ ſ. quod cuiuſqꝫ vniuerſita. l.j. in fi. vbi
habentur loco priuatorum.

ADDITIO.

a Io. Fr. Ruer. Et pōt eſſe rō. Adde Io. Fab. in §. qui autē
excuſare. verſ. ſed hec rō. Inſtit. de excuſat. tuto. vbi reprobat
hanc rōnem, ⁊ aliam aſſignat, de qua vide L. ⁊ Bal. Sal. ⁊ alios
in l. qui ad ciuilia. C. de appel. ⁊ Ang. de Are. hic.

1 Appellari a nominatione, qua mediante quis vocatur ad
aliquod munus, quando poſſit.
2 Appellare a decreto ordinis puta priorū, quādo quis poſſit.
3 Canonicus factus epiſcopus, pōt iudicare de his, que fecit cum
alijs, quando erat in capitulo.

§. Solent. A decreto electionis, nō a noīatione ap
pellatur, ⁊ ab ordine appellat̄ ad p̄ſidē, lꝫ
1 ipſe cū noīauerit, vel de collegio fuerit. h.d. No.† qō ab acti
bus extraiudicialib. appellat̄. De quo dicā. j. tit. j. l. fi. hic ſolū exa
minabo materiā p̄ntis. §. Oppo. ꝙ appellat̄ a noīatione, vt
C. de appel. l. ſi ad ſcribatum. C. de decurionib. lib. x. l. noīatio
num. Dicit gl. in verb. noīatum. in fi. ꝙ ibi ponit̄ noīatio p elec
2 ctione. Tu dic.† q̄dā eſt nominatio, q̄ nullū ius tribuit noīato,
nec ꝯ eū: ſicut ſi qlibet ex̄neus diceret in cōcilio, talis eſſet bonꝰ
rector, vel per literas ſcriberet, ⁊ tunc a tali nominatione nō ap
pellat̄, vt hic. Quedā eſt noīatio, q̄ tribuit ius, lꝫ non perfectū,
qꝛ forte dꝫ confirmari a ſuperiore, ⁊ tunc dꝫ ab iſta appellari, d.
l. ſi ad ſcribatū. ⁊ d. l. noīationū. cōiūcta l. ſi quos. C. de decurio.
Facit ex̄ de election. c. cum dilectus. ⁊ qō ibi no. p Inn. Quedā
eſt noīatio, q̄ tribuit pfectū ius, ſine ſuperioris decreto, vt decre
tū decurionū ſuper eligendo ſyndico, vel actore, ⁊ tūc ab illo dꝫ
appellari, vt hic. An aūt ſufficiat decretū decurionū, dixi in l.
a actor. ſ. rem ratam haberi. Quero,[a] an decreto† ordinis, pu
3 ta Prior. poſſit appellari ad rectorē ciuitatis: Rn̄. de iure cōi
non. Rō eſt, qꝛ defenſor ciuitatis non hꝫ merum, vel miſtum im
perium, p ea q̄ no. in l. ea que. §. magiſtratib. j. ad municip. ⁊ in
auth. de defenſo. ciuita. §. iuſiurandū. Sed cā applōnis eſt mi
ſti imperij. vt C. de iud. auth. ad hec. Qō ēt apparet, qꝛ expedit̄
officio iudicis nobili, vt dixi ſ. de appel. l. i. in prin. ⁊ qꝛ nō tran
ſit in delegatum, vt ſ. tit. j. l. j. ⁊ iō appellat̄ ad p̄ſidē p̄uincie,
vt hic. Sꝫ in ciuitatib. q̄ h̄nt merū ⁊ miſtū imperiū, eſt aduertē
dū, aut eorꝫ rectores eligunt̄ ab ipſo ordine, ⁊ tūc cū ordo ſit ſu
perior, nō poterit appellari ad rectorē, cum ſit inferior, vt ſ. de
app. l. j. §. ſi qs in applōne. ⁊ ibi dixi. Sꝫ ſi ordo nō eligeret Re
ctorē, ſ forte poneret̄ in ciuitate ab aliquo Rege, Principe,
vel maiore ciuitatis, tūc ad ipſum rectorē appellaret̄: hꝫ enim
b ius preſidis,[b] arg. huius §. ⁊ qō no. C. de ſentē. ex breui. reci. l.
ij. ⁊ eodē mō dico de his, q eligunt̄ ab aliquo collegio, qꝛ nō ap
pellat̄ ad ſuperiorem collegij. Si vero hꝫ merum ⁊ miſtum im
periū, tunc poſſet iudicare: tutius tn̄ fieret ſi delegauerit, l. pre
tor. ſ. de iuriſd. om. iud. ſed cā applōnis delegari non poſſit, vt
dixi, cognoſcet ipſe, vt hic: ⁊ melius faciet ſi iudicabit de ꝯſilio
4 alterius, arg. d. l. pretor. Item facit,† qō canonicus factꝰ ep̄us
poſſit iudicare de his que fecit cum alijs, qn̄ erat in capitulo, de
de quo per Ber. ex̄ de iureiu. c. ſicut noſtris. ⁊ per Inn. de offi.
ordi. c. irrefragabili. ⁊ de conceſ. preben. c. poſtulaſti.

ADDITIONES.

a Alex. Quero. An a decreto priorū poſſit appellari ad recto
rē ciuitatis, adde q̄ no. Bar. in l. vbi abſunt. ſ. de tuto. ⁊ cur. da.
ab his. ⁊ hic late p Mod. Et an applō ſit meri, vel miſti impij,
vide p Mod. hic, ⁊ gl. no. in l. j. C. de pe. iud. Et adde Bald. in
l. eos. C. de appel. dt̄ tn̄ Bal. in l. ſi vt p̄ponis. j. in fi. C. quō ⁊ qn̄
iudex. in pe. q. ꝙ caſſatio ſn̄ie nō eſt miſti imperij qn̄ caſſat̄ p viā
nullitatis, ⁊ ſic a quocūqꝫ pōt delegari ſm eum. ⁊ dt ibi Bald. in
l. cum poſt. C. de applōnib. ꝙ qꝛ applō eſt miſti imperij, ideo nō
pōt delegari, niſi in caſu huius legis. Adde que habes in l. im
perium. xxij. qō. ſ. de iuriſd. om. iud.
b Alex. Ius preſidis. Et ſic vult hic Bar. ꝙ ille, qui eſt vicariꝰ
eccleſie in aliqua terra, hꝫ ius ſuperioris. Pro hoc no. Bar. in
l. hoſtes. j. de captiuis.

1 Fieri quod non debet, ſi fiat, factum tenet.
2 Sententia poteſt fieri ſub conditione, que coheret negotio.
3 Sententia quando eſt lata ſub conditione, an tpˢ currat a die
exiſtentis conditionis, an a die late ſententie.
4 Tempus petende reſtitutionis, qn̄ aliquis ꝯbit ſub conditione
⁊ ſententia lata eſt ſub conditione, an currat a die late ſententie,
vel exiſtentis conditionis.

a §. Biduum. [a]Tempus applōnis interponēde, cur
b rit a tpe ſn̄ie late. [b]etiā ſi ſn̄ia fuerit cō
1 ditionalis. h.d. No. quod dixi i ſummario. † No. qō illud qō
c fieri non dꝫ, factum tn̄ tꝫ. [c]qō apparet, qꝛ dꝫ appellari. Opp. de
l. relegatorum. §. ad tpˢ. ſ. de interdi. ⁊ releg. Sol. Illa concor
dat. Opp. de l. qui teſtō. ſ. de excuſ. tut. in prin. ⁊ l. j. in prin. ſ. ō
feri. Gl. non ſoluit, ſed dic, vt ſoluam j. pror. ꝯtio. ⁊ p. de l. non
dubium. C. de legi. Quidam ſoluunt, ꝙ hoc de conſuetudine tꝫ.
Pet. ſoluit aliter. Teneatis ſolu. Dy. que ponitur in c. factum
legitime. ex̄ de reg. iur. lib. vi. quod q̄ non debent fieri facta tn̄
tn̄t, qn̄ lex vltra procedit. Oppo. de l. cum iudex. C. de ſentē. ⁊ ſ.
2 de re iudi. l. a diuo Pio. §. ij. Sol. † Quedam eſt conditio peni
tus remota, vt ſi nauis ex Aſia venerit, ⁊ ſic eſt extrinſeca, ⁊ ſub
illa ſn̄ia fieri non dꝫ: ſed ſi eſt conditio coherens negotio, vt ſi eſt
probatum, vel quod capiantur immobilia, ſi non reperiantur
d mobilia, ⁊ ſic intrinſeca, ⁊ tunc pōt ferri ſub conditione.[d] Ve
3 nio† ad princip. magne gl. Dr̄ hic qō currit tpˢ a die late ſn̄ie.
Contra, id, quod non eſt, non pōt tolli, vt l. nam ⁊ ſi ſub conditio
ne. verſ. poſt defectum. ſ. de iniuſt. rup. teſt. ⁊ l. decem. ſ. de ver.
obli. Glo. ſoluit duob. modis, ⁊ vna vr̄ ꝯtrari alteri, ⁊ vna eſt, qō
vꝫ ſn̄ia, vt puta: ſed conditio vitiatur. Sed neſcio, quid iſtud ſit
dicere, cum actus legitimi qui conditionem nō recipiunt, ſi ap
ponitur conditio in eis, vitiatur actus, non conditio. l. actus. j.
de reg. iur. ⁊ c. actus. ex̄ de reg. iur. lib. vi. Non obſt. §. impoſſi
bilis. Inſtit. de her. inſtit. qꝛ ibi impoſſibilitas vitiatur. Solu.
aliter Dy. quod hic non pēdet ſententia, ſed eius effectus, vt in
acceptilatione, vt ſ. de do. inter virum ⁊ vxor. l. cum hic ſtatus.
§. ſi ue autem. Sed iſta non vr̄ vera, qꝛ ibi ſm verba non eſt con
ditionalis, ſed ſm effectum: ſed hic ſm verba ⁊ ſm effectum eſt
conditionalis. Sol. gl. aliter, ꝙ tꝫ conditio, ꝙ nō poſſit agi actio
ne iudicati, pōt tn̄ ⁊ dꝫ ante appellari. Dic tu, ꝙ quedam ſunt q̄
non ſunt re, nec ſpe, ⁊ iſta non pn̄t tolli, ſed illud quod eſt ſpe, lꝫ
non re, bene poteſt tolli, l. Sempronius Attalus. ſ. de vſuf. leg.
Unde iſta ſentētia, que eſt in ſpe, bene poteſt tolli. Modo ſi de
bes mihi aliquid ſub conditione obligatus es ſpe, non re, nun
quid tollere poſſim ſpem: Certe ſic, qꝛ etiam donari poteſt. l.
ſpem. C. de don. Sed predictis multum obſtat l. pe. §. j. ſ. de ex
cu. tut. vbi datus eſt tutor ſub conditione. Sed a quo tpe inci
pit currere tempus excuſationis: Et dt ꝙ a tpe cōditionis exi
ſtentis non creationis, l. non tm̄. §. ſed ſi ſub conditione. ſ. de bo
no. poſſeſ. ꝯtab. nō video, quod alter poſſet dici, niſi ꝙ hic ſit ſpe
ciale pp authoritatē rei iudicate. ⁊ hoc vr̄ velle hic Iuriſconſ.
4 Quero,† quid[e] in reſtitutione in integ. pone, ꝯxi ſub condi
ditione, ſententia eſt lata ſub conditione, an currat tempus ad
petendum beneficium reſtitutionis in integrum a tempore exi
ſtentis conditionis, vel a tempore late ſententie, vel celebrati ꝯ
ctus. Cogitabitis.

ADDITIONES.

a Poma. ¶ Biduum. De tpe dato ad appellādū, qñ currat ⁊c. vide plene Fely. in c. quod ad conſultationem. de re iudic.
b P. P. P. ¶ Sententie late. Uide late Alex. in rub. de re iud. ⁊ in trac. que dicatur ſententia diffinitiua.
c Alex. ¶ Tñ tz. Que fieri non debent, facta tñ valent: verum eſt ſi lex vltra confirmet alias ſecus, l. non dubium. ⁊ ibi Bart. ⁊ ēt Bal. C. de legi. Idem Inno. in c. quod ad conſultationem. de re iud. limita, vt per Bal. in l. ſi predium. in ver. ſed pone. celebratur. C. de edi. act.
d Alex. ¶ Sub conditione. An ſnia lata ſub conditione teneat. vide de hoc in d. l. cum iudex. ⁊ in l. cum eorum. C. de ſentē. ⁊ in l. a diuo. §. in vendicatione. ſ. de re iud. An aūt valeat ſnia lata ſi actor probauerit, eſt dubium. vide Bart. in l. admonēdi. ſ. de iureiur. ⁊ per eum in d. l. cum iudex. ⁊ in l. prolatam. C. de ſent. ⁊ per Bar. in l. ait pretor. §. ſi iudex. ſ. de re iud. ⁊ plene hr̄ per Spe. in tit. de ſent. prolat. §. ſpecies. verſ. quid ſi iudex. ⁊ ibidez per Jo. And. in addi. que incipit, habeo qōnem ſolēnem diſputatam ⁊c. ⁊ in eo. tit. §. iuxta. verſ. ecce iudex. Et tetigit do. Ant. in c. venerabilis. de excep. vide Cy. ⁊ Bal. in l. non dubium. C. de legi. ⁊ Bal. in addi. Specu. in tit. de ſenten. prola. ⁊ Bart. ⁊ Bal. ⁊ Sal. in d. l. cum iudex. Bart. ⁊ Ang. in l. a diuo Pio. §. in venditione. ⁊ Bar. ⁊ Ang. hic ⁊ vide Spec. in titu. de execu. ſenten. §. iuxta. verſ. ſed ēt. ⁊ in §. ſpecies. verſic. quid ſi iudex. ⁊ Ang. in l. iudex. ſ. de re iud. quorum tñ dicta limita primo eſſe vera, niſi ſnia eſſet lata ſub conditione falſa, q2 tunc indiſtincte eſt nulla, vt voluit Ang. in l. qui Rome. §. duo fratres. de verb. obli. ꝑ tex. in l. qui teſtō. ſ. de execu. tut. vbi eſt gl. expreſſe. Pro hoc ſcdo limita, niſi ſnia eſſet lata ſub conditione impoſſibili, q2 tunc eſt ipſo iure nulla, vt in l. fi. ĩ. que ſent. ſine appel. ⁊ firmat hoc Imo. in l. j. ſ. de condi. inſti. lz Bal. ⁊ Roma. ↄ̄rium teneāt in l. impoſſibilis. ſ. de verb. obl. ⁊ forte non bene. Tertio limita niſi eſſemus in ſnia decreti trahentis ſecum executionez: q2 tūc conditio vitiabit ſniam, vt no. Bal. per illum tex. in l. muto. §. ſi ſub conditione. ſ. de tutelis. Item ſnia interlocutoria lata ſub conditione, tz, vt no. gl. ⁊ Bar. in d. l. a diuo Pio. in venditiōe. vbi etiam dñt, quod vz lata ſub conditione de preterito, vel de futuro. ⁊ vide doct. ⁊ ibi Alex. circa medium. in d. §. in venditione. Adde, an valeat ſnia lata ſub conditione, Pau. de Caſt. ↄſi. xv. Bal. conſi. ccclxxv. iij. lib.
e Alex. ¶ Quero quid. Uide ad hoc qd no. Bar. in l. ſi cui. in fi. principij. de leg. j. ⁊ Bar. in l. ab hoſtibus. §. ſed qd ſimplr. ſ. ex quib. cau. maiores. Et vide quod notat Bal. in l. ſi predium. in prin. in verb. ſed pone. de edil. actio. vide quod no. Bal. in l. La ius. ſ. de excuſationib. tutorum. per illum text.

§. Quod in ſententijs.

Tpe applōnis interponēde eſt vniforme, a quocūqz actu interponat. h. d.
a No. quod dictio, altera, a
1 † eſt diſtributiua duorū tm̄. Cōtra C. de furt. l. ancille. Sol. Dicit gl. ibi, qd illud eſt notandum, q. d. improprie ibi ponitur, cū regula ſit ↄ̄. Tu dic, ꝙ ibi dr̄ de duob. tm̄. ſ. cū altera ſit penalis, altera ꝓſecutoria. Nā lz ꝓſecutorie ſint due, tñ ambe ab vna pte ⁊ ꝓ vna ponunt. Opp. C. de tēpo. appel. l. j. Gl. nō ſoluit, dic, qd ibi loquitur de tpe applōnis exercende. Quero, vtrum vniformiter interponatur applō, hoc eſt ſemper in ſcriptis, vel ſemp ſine ſcriptis: Gl. dt, ⁊ bene, quod non, dicam ĩ. tit. j. l. ij.

ADDITIO.

a Poma. ¶ No. qd dictio, altera. De hoc qd dictio, altera, proprie tm̄ in duob. verificetur, vide Panor. concor. per Alex. in l. cum ex filio. §. fi. ſ. de vulga. ⁊ pupilla. quod infert ad qōnem, de qua dom. Alex. in loco ſupra allegato.

1 ☞ Tempus appellandi currit, licet ex defectu contingente in perſonam litigatoris, iudex adiri non poſſit, ſed reſtituitur.
2 Appellari poteſt die feriato.
3 Tempus appellandi currit de momento ad momentum.
4 Tempus appellationis non currit, quando per iudicem ſtat.
5 Iudex eſt requirendus in loco publico, ⁊ in eo loco vbi conſueuit ius reddere.

§. Dies.

Tempus applōnis interponende eſt vtile quo ad initium: continuum vero quo ad proceſſuz. h. d. Uel aliter. tps applōnis interponēde, currit a die ſententie, ſi eſt facultas adeundi iudicem a quo, vel ad quem, ⁊ tūc vr̄
1 eſſe facultas, cum iudex in publico ſe oſtendit. ¶ Querit † glo. quid ſi ꝑꝑ defectum ſuperuenientez in ꝑſona litigatoris, iudex non pōt adiri: Dicit gl. ꝙ currit tps, ſed reſtituitur, qd probat ſ. de in integ. reſti. l. fi. ⁊ q2 hic loquitur ſolum de impedimento
2 ex parte iudicis. ¶ Item † querit, an poſſit appellari die feria-
a to,[a] Dico qd ſic, per l. j. C. de dilatio. ⁊ l. miles. §. ſexaginta. ſ. de adul. ſed illa lex C. de dila. nil facit, voluit allegare l. j. C. de fer.
3 vbi eſt caſus. † Itez querit, quō computetur iſtud tempus: Dicit gl. de momento ad momentum. Ad quod vide qd dixi ſ. de
b adul. l. pater. §. j. Ultimo[b] no. † ꝙ lz qñ per iudicem ſtat, tps ap
4 pellationis ipſo iure non currat, vt hic: tñ conſulo,[c] qd hic pro-
c teſtetur, ⁊ applōnem publice coram honeſtis perſonis interponat, vt ſ. de appel. l. cum quidam. ⁊ C. de his qui per me. iudi.
5 non appel. l. j. No. etiam † diligenter, quod quis non tenetur re
d quirere iudicem[d] niſi in publico, hoc eſt in eo loco, vbi ius reddere conſueuit. Unde etiam ſi in domo proprio conſueuit reddere ius, tunc requirendus eſt ibi. De alijs temporib. appellationum, dicam in l. j. de libel. dimiſſor. ĩ.

ADDITIONES.

a Alex. ¶ Die feriato. Pro hoc, q2 eſt actus extraiudicialis, vt no. Bar. in l. ſi expreſſim. ſ. de appella.
b And. Barb. ¶ Ultimo no. Qd non tenetur querere eum in domo, vide do. Pet. in c. paſtoralis. §. preterea. de offi. ordi. Bal. in c. ſuggeſtum. de appel. Imo. in c. calumniam. de pe. ⁊ in c. plerunqz. de reſcri. ⁊ ibi dixi.
c Alex. ¶ Tñ conſulo. Adde Bar. in l. j. §. fi. in ver. quero cui delegatur. ſ. de appel. adde Bar. in l. de pupillo. §. ſi quis ipſi ꝓtori maxime in xvj. q. ſ. de ope. no. nun. ⁊ iſto caſu pōt offerri tabellioni ſupplicatio, ſm Bal. in auth. que ſupplicatio. de prec. Impe. offer. Et vide Bar. ⁊ gl. in authē. item. C. de temp. appel.
d Alex. ¶ Requirere iudicem. De mō formandi applōnem qñ iudex non reperitur vide que dixi in d. l. de pupillo. §. ſi quis ipſi. in xvj. q. ⁊ coraz quo poſſit appellari ſi iudex a quo eſt abſens vide Bal. in l. apertiſſimi. C. de iud. ⁊ quod ibi dixi.

1 ☞ Procurator in rem ſuam, an teneatur iurare de calumnia.

§. In propria.

Propria cā dr̄, in qua cōmoduz ⁊ incommodū ad aliquē ſpectat in totuz ſz ſi in partē, ꝓ parte dr̄ ꝓpria. h. d. Ibi, ſuo noīe, id eſt, adeo qd ſi patit dānū, ab alio nō eſt reperiturus, vel ſi lucrū, alteri nō eſt reſtituturꝰ, ⁊ hoc innuūt ſequētia. ¶ Opp. ſ. ſi ex noxa. cā aga. l. ſi cū vno. Gl. nō ſoluit. Dic, qd ibi ex neceſſitate litigat, ⁊ ideo tota cā dr̄ ſua illo reſpectu: ſz quo ad hūc §. forte hz tertiā diē ꝓ parte ſocij. Nā eē in iudicio alieno noīe, dr̄ multis modis, vt ſ. de his qui not. infa. l. furti. §. ſi quis alieno. Oppo. C. de appel.
1 auth. hodie. Solue, vt in glo. Ultimo facit † ad qōnē, an ꝓcurator in rem ſuam debeat iurare de calumnia: De quo dic. vt in l. non ſolum. in prin. ſ. de procu. ⁊ C. de iuramen. calūnie. l. ſ. §. j.

1 ☞ Biduum qñ detur ad appellandum, ⁊ quando triduum.

§. Tutores.

Tutores ⁊ defenſores vñr eſſe in iudicio alieno noīe. ideo hñt triduū ad appellandum. ¶ Opp. ꝙ in defenſorez fit executio, vt ſ. de ꝓcuratori. l. Plautius. ⁊ ſic vr̄ ꝓpria cā. Sol. gl. Tu dic, qd hic qñ vt defenſor intercedit, ſi ſuccumbit, hr̄ perinde, ac ſi recuperaturus eēt a dño, q2 nō pt dicere victor, ſe iniuſte viciſſe, arg. ſ. de leg. j. l. ſi ſeruus plurīū. §. j. Opponitur ꝙ defenſor interuenit noīe proprio, qñ venit aīo nouādi, l. ſolutionez. ſ. de ſol. Sol. gl. ꝙ hic nō
1 interuenit aīo nouādi. † Et iō in iſta mā diſtingue. Aut quis eſt in iudicio ſuo noīe, ⁊ ad ſuā vtilitatem, ⁊ hz biduum. Aut alieno noīe, ⁊ ad alienā vtilitatē, ⁊ hz triduū. Aut alieno noīe, ſz ad ſuā vtilitatē, ⁊ tunc aut cōſtat hoc in iudicio, vt q2 agit tāquā ꝓcurator in rē ſuā, idē ſi defendit aīo nouādi, vel vt ꝓcurator in rē ſuaz ⁊ tunc hz biduum, vt ſ. pxi. §. mō dixi. Aut hoc nō apparet in iudicio, q2 eſt vt ſimplex defenſor, q2 poſſibile ē ꝙ habebit regreſſum, ꝙ non, ⁊ tunc hz triduum, vt hic. Aut eſt in iudicio ſuo nomine, ſz ad commodum alienum, ⁊ tunc dicerem eodem mō, aut conſtat in iudicio, aut non, l. qui ex parte. ⁊ l. qui ſeruū. ſ. de interro. actio. ⁊ ſic ſuper hoc ſtanduz eſt actis primi iudicij, nec ſuper hoc attendentur noue probationes.
1 ☞ Heres emphyteute, ſi non ſoluit debitum canonem, an cadat a iure ſuo.
2 Procurator ſi eſt vere cōtumax, an impediatur dñs appellare. Appellare non poſſe ob contumaciā, eſt pena mera cōtumacie. Contumacia vera eſt delictum.

§. Si aduerſus.

Iſte eſt notabilis §. No. ꝙ a tpe cōtumacie currit ꝑſcriptio. No. ꝙ contumacia procuratoris in non appellando, nocet domino

Opp.

¶ Opp. quod non procedat in abſentem ante litem cõteſtatã,
q2 non poteſt ferri diffinitiua, l. fi. §. illud. C. de temp. appel. nec
poſt litẽ conteſt. q2 tunc aut citatio peruenit ad notitiã, ⁊ non
poteſt appellari: Aut non peruenit ad eius notitiam, ⁊ tunc
eſt ſñia nulla ipſo iure. Nec eſt opus appellare. Gl. rñdet quod
a fuit citatus ad domum, nec citatio ad eum peruenit, [a] ſed ſi per
ueniſſet, tunc eſſet vere contumax, ⁊ ſi nõ eſſet opus appellare
ergo citatus ad domum fuit hic, ⁊ non peruenit ad eius notitiã
l. ab eo. C. quõ, ⁊ qñ iudex. ⁊ l. iij. §. toties. ff. de dam. infe. Dixi
in l. ex conſenſu. §. fi. ff. de appellationi. dico ꝙ non auditur, niſi
1 ex iuſta cã, que ẽ iuſta cã: dic vt gl. ¶ † Quero heres emphyteu
te non ſoluit debitum canonem, an cadat a iure ſuo: De hac qõ
ne dixi in l. cũ filius. §. in hac. ff. de ver. obl. ⁊ tetigi in l. ad diẽ.
eo. tit. ⁊ doc. in l. ij. C. de iure emphy. vbi gl. dt, ⁊ ibi per Cyn. in
xij. q. ⁊ per Dyn. ex de reg. iur. c. ſi quis in ius. ¶ Quero circa
2 ſecundam partem. procurator † eſt citatus, ⁊ eſt vere cõtumax
an impediatur dñs appellare pp contumaciam veram procu-
b ratoris: Dic, ꝙ qñq; [b] ex contumacia procuratoris vis proce-
dere ꝯ dñm, ſm ſolitum ordinem iudiciorum, ⁊ tũc bene potes
facere, l. eum qui res. C. de procu. ⁊ C. de dignita. l. quoties. lib.
xij. Qñq; vis ex ordinem dñm punire pp contumaciam procu-
ratoris, ⁊ tunc non nocet dño, ſi illum non reſpicit ordinem iu-
dicij, l. vnic. §. ſi procurator. ff. ſi quis ius dicẽ. non obtemper.
Modo ad propoſitum pp contumaciam pcuratoris poteſt p
cedi ad diffinitiuam ſñiam. Item tacendo per triduum olim, ho
die per decem dies, perdit ius appellandi, ⁊ hoc eſt ex ordine
iudiciorum. Ideo taciturnitas preiudicat dño, vt hic. Sed eſſe
vere contumax eſt delictum, ⁊ non poſſe appellare pp contuma
ciam, iſtud eſt mera pena contumacie, ideo dño non nocet. Qđ
ſit pena contumacie, eſt tex. in l. contumacia. ff. de re iudi. ⁊ hoc
determinat Inn. in c. j. ex vt lit. non conteſt. Preterea, vt dictũ
eſt, vera contumacia eſt delictum: ſed hoc qđ delinquat, nũquã
vr mandatum, niſi ſpecialiter iniungatur, d. l. vnic. §. ſi procu-
rator. ff. ſi quis ius dicen. non obtemp. ⁊ l. ſi procurator. ff. qđ cõ
di. inde. ⁊ de his, que in fraudem credito. l. ſi pr. ideo talis con-
tumacia non preiudicat dño: ſed non appellare, põt non eſſe de
lictum, q2 forte expedit dño non appellare: ⁊ ideo forte non ap-
pellando facit ſm mandatum, ⁊ ſic dño preiudicat. Sed ſi con-
ſtaret, quod fraudulenter colludendo omiſerit appl'onem, dñs
põt appellare, arg. ff. de dolo. l. cum a te. ⁊ l. eleganter. §. pe. Idẽ
forte, ſi euidenter appareat ex eiſdem actis, quod procurator
debuit appellare. ⁊ non appellauit, ⁊ ſic euidenter deliquit, tũc
audietur dñs appellans. Et hoc eſt, qđ hic dt tex. difficile eſt vt
hic audiat: q. d. qñq; auditur, ſi colluſio, vel gratia interuenerit
euidens. Facit C. de pena iud. qui male iudicauit. l. fi. ⁊ qđ dixi
in d. l. vnic. §. ſi procurator. ff. ſi quis ius dicen. nõ obtemp. Idẽ
ſi procurator non eſt ſoluendo, vel ex legitima cã fuit abſens, vt
hic dicit gl. ⁊ C. de appel. auth. hodie.

ADDITIONES.

a Alex. ¶ Peruenit. No. an ſufficiat, ꝙ citatio, ⁊ notificatio ſen
tentie fiat ad domum, vt currat tempus appellanti. Not. etiam
Bald. in l. j. C. ex quibus cauſ. maio. ⁊ in l. ab eo. quõ ⁊ quando
iudex. ⁊ quod ibi Barto. ⁊ quod not. Bal. in l. ſi is apud quem.
C. de lib. cau. a per Mod. in l. ex conſenſu. §. eum qui. ff. de ap-
pel. ⁊ Bald. in auth. hodie. C. de appella. ⁊ in l. j. C. de temp. ap-
pellatio.
b Alex. ¶ Dic quod quandoq;. Adde Bar. in l. fi. ff. de in integ.
reſtitu. ⁊ in l. vnic. §. ſi procurator. ff. ſi quis ius dicent. non ob-
temp. dt tñ Inno. in c. j. in verb. item dicunt. vt lit. non conteſt.
quod licet dominus poſſit appellare, poterit ſolũ intra x. dies
a die late ſententie, non a die ſcientie, ex quo cauſa pertractata
eſt per procuratorem. ⁊ per iſtum tex. ij. queſt. vj. c. biduum. §.
ſi aduerſus. Nec obſt. d. l. ab eo. q2 ibi cauſa fuit pertractata cũ
domino. vnde dicit, tunc ſi contra contumacem preſumptum
dominum, ⁊ non verum, fertur ſententia, non tranſit in rem iu-
dicatam, niſi poſt decem dies a die ſcientie, in quo ſciuit ſenten
tiam ꝯ ſe latam. quod tene mẽti: quia ibi omnes doc. ſequũtur.
Quid in caſibus in quibus confeſſus non auditur appellans, an
ſi confeſſus ſit pcurator, preiudicabit domino quo ad appella-
tionem. Anton. dicit quod non, in d. c. j. quod videtur ibi ſequi
domi. Ioan. ⁊ dixi poſt Barto. in l. certum. §. ſed an ⁊ ipſos. ff.
de confeſſ. Et vide text. not. in l. neq;. ⁊ ibi Bart. ff. de fideicom.
lib. Et Bal. in d. l. ab eo. C. quomodo, ⁊ quando iudex. dando in
tellectum ad hunc fin. §. querit ſi procurator amiſit cauſam, ⁊
ſcienter non appellauit, an dominus reuertens, ⁊ hoc intelli-
gens, poſt decem dies poſſit appellare: vide ibi no. ⁊ per eum
in auth. hodie. C. de appel. vbi tenet contra Barto. ⁊ ſequitur
gloſ. hic.

LEX II.

1 ☞ Procurator ad agendum, an poſſit appellare, ⁊ proſequi.

S I procuratorio nomine.

Ur velle iſta lex, ꝙ procurator datus ad agendum
1 poſſit appellare, ⁊ proſequi. † Contra de l. inuit9. C.
de pcu. cũ ſua gl. Sol. dñt quidam, qđ pcurator non tenetur p-
ſequi. põt tñ ſi vult, vt hic. Gl. melius dt C. de appel. l. actor. ⁊ dt
quod procurator põt pſequi non vt pcurator, ſed vt quilibet.
Ad hanc legem rñdet i... ligendo hic, qđ nõ fuit pſecutus, vt
pcurator, ſed vt coniñcta perſona. Uel aliter, ⁊ melius, ibi loqr
de pcuratore ſpãli, cuius mandatũ per ſñiam finitur, ideo non
põt pſequi, hic in gñali procuratore, cuius mandatum durat.
De hoc videbitis j. an per alium cã appellationis, ⁊c. l. fi.

1 ☞ Fideiuſſor qualiter debeat appellare, ⁊ ſibi contrarius non
auditur.

1 **§. Sed ſi alius.** No. practiã, ſi fideiuſſor vult ap-
pellare, † dt qđ ſuo nomine, ⁊ pro
ſuo intereſſe, non noie alterius. Item no. ꝙ tota die allegat hic
§. quod quis ſibi ꝯrius repellitur. Rõ, q2 hic eſt ꝯrietas circa
idem. facit qđ dixi ff. de exce. l. nemo. ⁊ modum pronũciandi cir
ca hoc dixi ff. de appel. l. a ſententia.

§. Si pro eo. Op. de l. non tm. ff. de ap. Duplex eſt
ſolu. Una eſt, qđ hic in neceſſaria pſo-
na, ibi in alia, que non eſt ita cõiuncta. Credo, ꝙ ſcđa opinio gl.
quam non tz gl. ſit vera, q2 in d. l. non tm. fecit nomine alterius.
non dt ſuo nomine, licet ad ſuam vtilitatẽ: ⁊ iđ putarẽ, qđ intra
biduum appellaret, ſi ad ſuam vtilitatem: ſed ſi vt quilibet, in
tra triduum. Et qui appellat pro ſuo intereſſe, non appellat no
mine alterius, vt ff. proximo §. ſed ſi alius.

LEX III.

1 ☞ Appelletur a relatione principis, quãdo in relatione fuit
deceptus, nu. 3.
2 Litis conteſtatio ſi dr in ſententia', viſa litis conteſtatione, ⁊c.
an ex hoc probetur.
4 Iudex an poſſit recuſari preſtita ſatiſdatione.

I Llud videamus.

Opp. ff. eo. l. j. in prin. Sol. vt j. gl.
ꝙ non appellat ab ipſis literis, ſed ab ipſa ſñia. Op.
ff. de ap. l. j. §. j. Sol. eo. mõ: vel aliter, vt per glo. hic
ſoluitur. Dic vt dictis legib. Sed op. qđ a literis nõ appellat,
l. j. §. j. in fi. ff. de ap. Solu. hic loquitur de reclamatione, non de
appel'one, l. j. in fi. C. de rela. Uel aliter, † a relatione appellatur
1 q2 reſcriptum Principis parat plenum preiudiciũ, qñ remiſ-
ſio fit de voluntate partium, vel preſidis, l. ad imperatorem. ff.
de appel. Et de hoc dixi plene in d. l. j. §. queſitum. Et hoc indu
2 cebam † ad qõnem. [a] In ſñia ponitur, Coram nobis lite conteſta
a ta, ⁊c. an illa ſñia pbet litis conteſtationem Et dico ꝙ ſi ſñia la-
ta fuit partib. volentib. ⁊ pñtib. ⁊ non ꝯdicentib. ſñia pbat litis
conteſtationem ⁊ alia acta preceſſiſſe, arg. huius legis, ⁊ l. ij. C.
de rela. Et ita ſi fuit pñs tpe ſñie, ⁊ nõ reclamauit, tũc pbat acta
preceſſiſſe illã ſñiam, ⁊ dic, vt p Inn. ex de offi. deleg. c. cum in in
re. ⁊ per Cy. in auth. ſi quis in aliquo. C. de edẽ. ⁊ l. emãcipatio-
ne. C. de fide inſtr. hoc intellige, ꝙ non pt a relatione appellari,
3 niſi in ipſa relatione fuerit deceptus. vt ff. de ap. l. j. §. j. ¶ † Ul
4 timo, dt gl. [b] arg. ꝙ poſt ſatiſdationem preſtitã nõ pt obijci lite
b ri. In ꝯrium eſt caſus C. de lit. cõteſt. auth. offerat. vbi poſt p-
ſtitã ſatiſdationẽ, recuſat iudicem. Facit qđ dixi in l. quidã con-
ſulebãt. ff. de re iu. Et iſtã qõnẽ tangit Cy. in l. fi. circa fi. C. qđ ſpõ.

ADDITIONES.

a Alex. ¶ Ad qõnem. Uide Bar. in l. acta. de re iud. ⁊ l. ſciendũ.
de verb. obl. ⁊ in auth. ſi quis in aliquo. C. de eden. ⁊ l. j. C. de re-
la. ⁊ Bal. in l. emãcipatione. C. de fi. inſtr. ⁊ Inn. in c. innotuit.
de eo qui fur. ordi. ſuſce. in c. bone. de elect. in gl. in ver. pſumit.
per Sal. in l. j. C. de vſufruct. in l. j. C. de ꝯh. ⁊ commit. ſtip. ⁊ vi-
de omnino Inno. in l. ex hac ſcriptura. in prin. ff. de don. Ioan.
And. in c. qm ꝯ. de pb. per Io. Cal. in addi. ſuis ibi. ⁊ vide Ro
ma. in d. l. ſciendum. ⁊ omnino per Pet. de Anch. in cle. j. de p
ba. ⁊ vide que dixi poſt Bar. in d. l. ex hac ſcriptura. Utrũ aũt
literis iudicis, in quibus narrat aliquid de facto credatur, dixi
poſt Mode. in c. ſignificaſti. de homi. Et dicit Bald. in l. fi. C.
de ordin. cognit. verſic. ⁊ no. quod quando. quod qui petit execu
tionem ſententie, debet producere acta cauſe vltra ſententiam,
niſi eſſet lecta partibus preſentibus, ⁊ non contradicentibus:
vel niſi poſt biennium, ſecundum Bald. in l. j. in verb. extra

quero. C. ne lic. ter. pꝛouo. q2 tunc p ſnia que tranſiuit in rem iu
dicatã, pſumit̃ ẽt p rectitudine pꝛoceſſus. Probat ipſe per tex.
optimũ in c. cũ inter vos. ad fi. de re iud. Et ad Bart. hic adde
Bar. in l. platã. C. de ſentẽ. ⁊ Bal. in d. l. j. C. ne lic. ter. pꝛouo. ⁊
Bal. in c. qm̃ ꝯ. de pbat. ⁊ Imo. in l. iiij. §. cõdemnatũ. ḋ re iudi.
b Alex. ¶ Dicit gl. Ad hanc glo. adde Saly. in l. ſi conuenerit. ṡ.
de iuriſd. omn. iud.

De appellationibus recipiendis. Tit. v.

LEX I.

a Non ſolent. a Vide gl. in verbo, quod
mox. que incip. i. intra bi
duum. Et pꝛima opi. eſt vera, b q2 dz hẽre ratum
intra illud tp̃s. intra qḋ p̃t applo interponi. l. bo
nor. ṡ. rem ra. habe. qḋ tñt Dy. ⁊ Spec. tit. ḋ ap
pel. §. j. verſ. poꝛro. Itẽ ro. gl. pꝛimã. Opp. inſti.
de ſatiſda. §. fi. Sol. vere fideiubet, ſʒ non vr̃ intercedere, vt iu-
uetur Velleiano. Sic ṡ. de pꝛocura. l. feminas. Simile in mino
re caſu, in quo põt alium defendere, vt C. de pꝛocur. l. exigendi.
quod no. ad multa.

ADDITIONES.

a Alex. ¶ Non ſolent. De rõne huius legis. vide Bald. in l. alie
nam. C. de pꝛocu. ⁊ circa gl. ⁊ Bar. hic ⁊ vide Bal. in rub. C. de
app. ⁊ qḋ hic dr̃ per Bar. tʒ idem Arch. ij. vj. q. can. non ſolent.
in verſi. in gl. j. inter vbi alleg. iſtum tex. ⁊ d. l. bonoꝛum. ⁊ Com
poſtel. in c. ſtatuimus. de ele. in gl. fi. in verſ. ſunt alij. vbi dt Ar
chi. q amicus põt appellare, ſed Bar. in d. l. alienam. C. de p-
cu. tʒ q iuuetur Velleiano, ⁊ ſic eſt ꝯꝛius, ⁊ qḋ ſolet dici, qḋ nõ
audiunt̃ appellãtes, niſi quoꝝ intereſt, fallit niſi ꝯ aliquos eẽt p
ceſſum ꝯ iuris diſpõnem. Ita dt Bal. in l. fi. C. de fideicõ. liber.
Et regulariter an ille, cuius non intereſt, poſſit appellare, vide
Mode. in l. pe. ṡ. tit. j. in fi. per Bal. in auth. hodie. C. de appel.
b Poma. ¶ Opinio eſt vera. Vide Alexã. conſi. cxxxv. in verſi. ⁊
hoc magis. vol. ij. ⁊ Oldr. cxxx. ppe finẽ, ⁊ Alex. cſ. vol. ij. vbi lo
quitur in fratre qui appellauerat p alio fratre, ⁊ Soci. xlv.

LEX II.

1 ☞ Delegans poteſt reuocare ſententiam interlocutoꝛiaʒ ſine
appellatione, licet ſit diffinitiua in illo incidenti.
2 Appellari ab interlocutoꝛia non poteſt, niſi qñ per appellatio-
nem a diffinitiua non poteſt eſſe conſultum, vel per reſtitutionẽ
in integrum appellanti, vel nulla diffinitiua ſperatur.
3 Sententia lata in momentanea poſſeſſione non appellatur, q2
parit modicum pꝛeiudicium.
Sententia lata in momentanea poſſeſſione qñ apparet magnũ
pꝛeiudicium, quod niſi per appellationem poſſet reparari, tũc
ab ea poteſt appellari.
4 Appellari non poteſt in poſſeſſoꝛio adipiſcende, nec in poſſeſſo-
rio recuperande poſſeſſionis.
5 Sententia lata in momentanea poſſeſſione, qñ actoꝛ ſuccubuit,
q2 aliud remedium non hʒ, niſi poſſeſſoꝛium vel reus, vt nulluʒ
habet remedium niſi retentionis, poteſt tunc appellari.
6 Appellari in cauſis ſummarijs quando adeſt maxima leſio.
7 Appellatio ab interlocutoꝛia non tollit effectum ſententie, niſi
ſecuta victoꝛia.
8 Executoꝛ a cuius executione appellatur, lʒ executio per appel
lationem ſuſpendatur, tamen poterit rem, ſuper qua facta eſt
executio, ſi eſt mobilis, ſequeſtrari facere, ⁊ ſi eſt immobilis, eius
fructus.
9 Appellatio interpoſita in cauſa momentanee poſſeſſionis non
tollit ſententiam, ſed iudex eam exequitur, ſalua queſtione pꝛo
pꝛietatis, recepta pꝛomiſſione quod res erit ſalua.
10 Sententia lata in cauſa momentanee poſſeſſionis appellatur de
iure canonico.
11 Appellatio ab interlocutoꝛia, eſt ius, quo pp grauamen illatuʒ
a minoꝛe iudice, quod per appellationem ab actu ſequente non
poteſt retractari, ſeu reſtaurari, iudex ſuperioꝛ pꝛouocatur, ⁊ in
euentum victoꝛie tota cauſa deuoluitur, ⁊ repꝛobat diffinitio-
nem Hoſti.
12 Appellare a citatione quando quis poſſit.
Sententia lata ſuper competentia, vel incompetentia iudicis,
poteſt appellari.
13 Perſona quando grauatur ad aliquod factum coherens per-
ſone, poteſt appellari.
14 Sñia lata ſuper legitimatione pſonarũ, an poſſit appellari.
15 Sententia lata ad vlterioꝛa eſſe, vel non eſſe pꝛocedendum, qñ
poſſit appellari.
16 Sententia lata ſuper exceptione dilatoꝛia, poteſt appellari,
quando non.
17 Miſſione in poſſeſſionem ex pꝛimo decreto facta non appella
tur, niſi acquireretur miſſo ius acquirendi fructus, q2 tunc ap-
pellatur, ⁊ quando hoc fit, ibi.
18 Reus veniens poſt interpoſitum pꝛimum decretum, ⁊ allegãs
aliquam cauſam pꝛopter quam non tenetur expenſas reſarci-
re, ⁊ iudex pꝛonunciat ipſum non audiendum, niſi refectis expẽ
ſis, poteſt ab hac pꝛonũciatione appellare.
19 Pars, que non admiſit miſſum in poſſeſſionem ex pꝛimo decre
to ſi condemnatur ad intereſſe, poteſt appellare.
20 Appellari a ſecundo decreto poteſt, niſi ſit pꝛolatum cõtra la-
titantem.
21 Dilatione a nimis bꝛeui data non poteſt appellari.
22 Iudex ſi denegat ſecundam dilationem, põt appellari, ſi facul-
tas pꝛobationis deperieret: q2 teſtes eſſent ſenes valetudina-
rij, ⁊ cetera: vel immineret caſus inſtantis periculi in perſona
teſtium, alias non.
23 Dilatio quando datur nimis magna, vel ſecunda cum non de-
beat dari, quando poſſit appellari.
24 Iudex ſi admittit pꝛobationes, quas nõ debeat, an poſſit appel
lari, ⁊ quando.
25 Appellatur ab interlocutoꝛia regulariter, qñ per appellatio-
nem a diffinitiua non poteſt reparari perfecte, quin aliquale
pꝛeiudicium faciat.

a Ante ſententiam. a Ab interlocuto-
ria q̃ infert graua
mẽ, qḋ non põt reparari per applonem a diffinitiua,
appellari põt. h. d. ſm lec. Io. veram. Alioꝝ lect. non
plʒ, q2 qñ põt eſſe conſultum p applonem a diffinitiua ab inter
locutoꝛia non appellatur, l. j. in fi. ṡ. de app. ¶ Opp. C. quo. ap
pella. non reci. l. ante ſniam. ⁊ l. ij. C. de epiſ. audi. Gl. ſoluit, qḋ
vbi interlocutoꝛia meretur executionem, tũc ab ea appellat̃, vt
hic: in ꝯꝛio non: q2 non meretur executioneʒ. Sʒ iſta ſol. nõ plʒ,
q2 interlocutoꝛia in momentanea poſſeſſione meretur executio
nem, ⁊ tñ non appellatur, l. j. C. ſi de mo. poſſ. fuerit appel. Sol-
uunt alij, qḋ hic ſpãle. Et rõ eſt, q2 tale grauamen nõ põt repara
ri p applonẽ a diffinitiua. ¶ Op. de l. arbitrio. ṡ. qui ſatiſ. cog.
Gl. in verb. qõnem. ſoluit, quod ſi ibi intelligatur quod fuit cõ-
b miſſus ſolum vnus articulus, b ſcʒ de appꝛobatione fideiuſſoꝛũ
tunc fuit diffinitiua illius articuli illa appꝛobatio. Si vero fuit
1 fuit commiſſa tota cã, tunc eſt ibi ſpãle: ſed non † credo verũ, q2
dixi in l. fi. ṡ. a qui. appel. non lʒ, quod delegans p̃t reuocare ſine
applone ſñiam interlocutoꝛiã, lʒ ſit diffinitiua in illo incidenti.
Dic ergo, quod ibi eſt ſpeciale, vt hic, q2 p applonem a diffiniti
ua non p̃t tale grauamen reparari. Si enim dedit mihi fideiuſ-
ſoꝛes non idoneos, quomodo poſſum appellare a diffinitiua, q̃
eſt lata ſm me? ¶ Tertio op. de l. intra vtile. ṡ. de mino. gloſſa
hic ſoluit pluribus modis, ⁊ ſecundum vnam lecturaʒ ibi obeſt
⁊ ſoluit gloſſa, quod ibi talis erat interlocutoꝛia q̃ decidit quaſi
totam cauſam: ſecus in interlocutoꝛia, que decideret vnum ar-
ticulum, vel capitulum, quod qualiter pꝛocedat, ſtatim dicam.
¶ Opponi. ṡ. de pña. l. pꝛeuaricationis. vbi dicitur, quod de-
bet pnunciari ſup illo emergenti. Glo. ſoluit, ⁊ dicit, quod licet
pnuncietur, non tamen appellatur. Sed nonne illa interlocuto-
ria decidit quaſi totam illaʒ cauſam plus, quam in d. l. intra vti
le. ⁊ tamen vides, quod non p̃t appellari: ⁊ credo, quod in d. l. in
tra vtile. non ſit ſola ratio iſta, quod decidit totam cauſam, quia
idem eſſet in qualibet interlocutoꝛia ſup pꝛeiudiciali. Sed cre-
do, quod ratio ſit, quia ſi eſt maioꝛ, ⁊ pnuncietur quod ſit minoꝛ,
tunc non p̃t illud reparari p appellationem a diffinitiua: q2 in
quolibet actu poteſt minoꝛ petere reſtitutionem in integrum, l.
minoꝛ xxv. annis omiſſam. ṡ. de minoꝛi. Idem foꝛte iudicatur
p aſpectum, qui non erit tempoꝛe ſententie ferende, ⁊ ideo pꝛo-
batio etatis dicitur cauſa, que requirit celeritatem. Quod ap-
paret, quia p̃t agitari die feriata, l. ij. ṡ. de feri. ¶ Op. C. de ap-
pel. l. ſi quis pꝛouocatione. Solutio, ibi erat quedam executio cũ
iniuria, ⁊ ab illa appellatur, l. ab executoꝛe. ṡ. de app. Alia lect.
eſt, quod ibi appellatur ab iniuria facta, non quod poſtquam re
ceperit alapaʒ, appellet, ſed renunciat, ⁊ renuit ſuaʒ iuriſdictio
nem, ⁊ ſupponit ſe iuriſdictioni maioꝛis, vt C. ſi quacunq. p̃di.
c po. l. j. ⁊ hoc tenet c Gul. de Cug. in l. ſi ab arbitro. ṡ. qui ſatiſ-
da. cogan. ¶ Op. de l. ab executoꝛe. in pꝛin. ṡ. de appel. Solu.
ibi eſt interlocutoꝛia, que fertur poſt ſententiam. ⁊ ſic non ſpera
tur alia diffinitiua: vnde per appellationem a diffinitiua non p̃t
eſſe conſultum: ⁊ ideo hic dicit, ante ſententiam. Op. de l. ait pꝛe-
toꝛ. §. permittitur. ſupꝛa de minoꝛi. Sol. ibi nõ ſperabatur ali-
qua diffi-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN